'विश्ववाराः' स्वकीयक्षीरेण क्षुधादिरूपं विश्वं सर्व्वमपि उपद्रवं वारयन्तीति 'विश्ववाराः', 'अहरहः' दिने दिने 'भूयदृत्' भूयिष्ठमेव, 'जोगुवानाः' शब्दयन्त्यः क्षीरपूर्णस्तनत्वेन दोहनार्थं वत्समाकारयितुं हम्भारवं कुर्व्वन्त्य इत्यर्थः। 'क्षुमतः' शब्दवतो भोजनस्य, 'पूर्णाः' पूरयित्र्यः, क्षीरस्य बाहुल्ये सति चुलुकेन पुनः पुनर्भोजने हि महान् शब्द उत्पद्यते॥

अथ सावित्रगृहस्य पुरोरुचमाह। "इमां ते धियं प्रभरे महो महीम्। अस्य स्तोत्रे धिषणा यत्त आनजे। तमुत्सवे च प्रसवे च सासहिम्। इन्द्रं देवासः शवसा मदन्ननु" [४] इति। हे इन्द्र 'महो' महनीयस्य, 'ते' तव, 'महीं' महतीं, 'इमाम्' अनुग्रहरूपां, 'धियं', 'प्रभरे' प्रकर्षेण धारयामि। 'अस्य' 'ते' ईदृशस्य तव, सम्बन्धि 'यत्' स्तोत्रं, 'आनजे' तद्गुणानभिव्यञ्जयति, तस्मिन् 'स्तोत्रे', 'धिषणा' मदीयबुद्धिः, प्रवर्त्तताम्मिति शेषः। 'उत्सवे' अस्मिन् कर्म्मानुष्ठानरूपे, 'प्रसवे च' तत्फलोत्पादने, 'सासहिं' अत्यन्तसहिष्णुं, सर्व्वदा युक्तमित्यर्थः। तादृशं, 'शवसा' बलेन, युक्तं 'तम्' 'इन्द्रं', 'देवासः' सर्व्वे देवाः, 'अनु' 'मदन्' अनुमोदन्ताम्॥

अत्र विनियोगसङ्ग्रहः।

इन्द्रस्तुन्नामके यागग्रहणाः स्युः पुरोरुचः।
तिष्ठाकस्यैन्द्रवायव्यमिन्द्रञ्च तदनन्तरम्॥
द्विताय इत्याश्विने स्यात् स स्वरः शुक्रसञ्ज्ञिते।
उत त्यन्मन्थिनाम्नि स्याद्भरेष्वाग्रयणग्रहे॥